

Костантъ и Костантій, распалени отъ лю-
 ковъ кзмъ С-го Антоніа, много желажѣхъ
 да го видятъ, и като отца, молахъ го съ
 писма да доде веднѣжъ за да го видятъ.
 Из онъ като съ допита отъ ученици-тѣ си,
 нерачи да отиде; а царѣ-тѣ му съ молахъ
 да имъ съ отговори поне писменно, като ги
 благослови и ѹтѣши. Тогава прѣподобенъ
 имъ отнѣса, и първо като ги съвѣтѣва
 за тѣхно-то спасеніе, и похвали ги въ
 това, дѣто почитатъ Христа, послѣ ги
 побѣждаше да съ не гордѣятъ съ свѣ-
 товнѣ-тѣ власть, и прѣвзнесені отъ Цар-
 скѣ славѣ, да не забравятъ че съ и тѣи
 чловѣци; най-паче да помнатъ бѣдѣщія
 сѣдѣ, дѣто имѣтъ да отговарятъ за своѣ-
 тѣ власть; да бѣдѣтъ милостиви камъ наро-
 да, и да сѣдѣтъ право; а на испадналы-тѣ и
 озлобены сиромасы да бѣватъ като бащи.
 Царѣ-тѣ като прѣмѣхъ такѣва писмо отъ
 Антоніа, твърдѣ съ зарадвахъ. — Веднѣжъ
 докѣтъ прѣподобенъ сѣдаше посрѣдѣ бра-
 тѣа-та. и рѣчаше си нѣщо, бѣде като
 прѣнесенъ; той бѣше съ вторачилъ и, съ
 въздышаніе, само глѣдаше на неке-то, по-